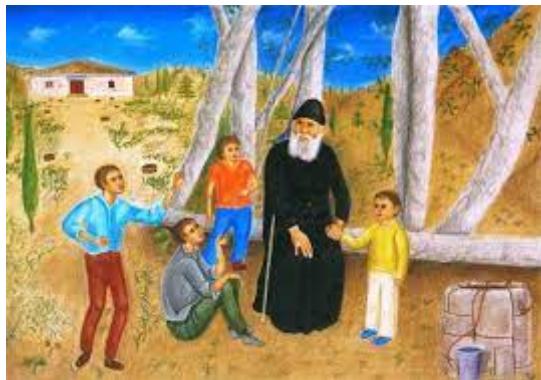
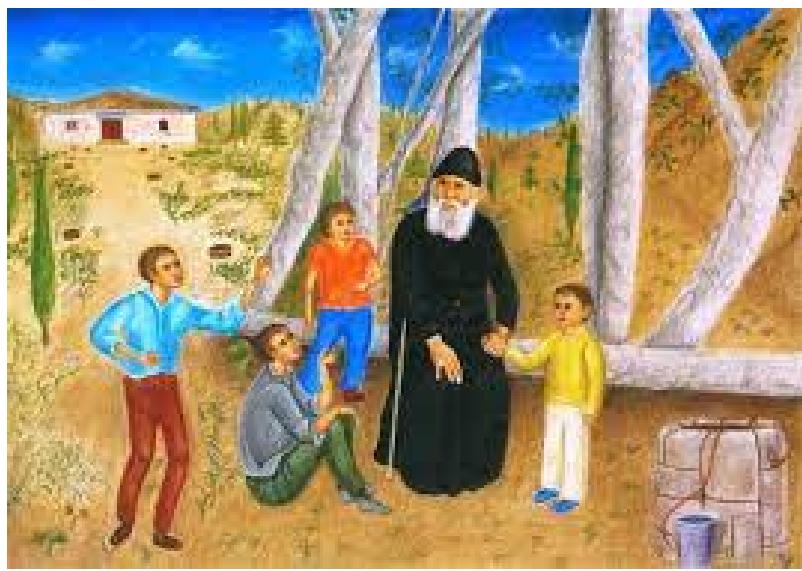

Τὰ μπουχτίζουν στὰ γράμματα (Άγιος Παΐσιος ὁ Αγιορείτης)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Βλέπω παιδιά που ᔁχουν τελειώσει ὅχι μόνο Λύκειο ἀλλὰ καὶ Πανεπιστήμιο νὰ γράφουν κάτι γράμματα, νὰ κάνουν κάτι λάθη... Ἐμεῖς τοῦ Δημοτικοῦ ἡμασταν καὶ τέτοια λάθη δὲν κάναμε. Καὶ ἂν εἴναι φοιτητὲς τῆς Φιλολογίας ἢ τῆς Νομικῆς, κάτι γίνεται. Ἄν εἴναι ἄλλης Σχολῆς, δὲν ξέρουν νὰ γράψουν. Ἐνῶ τὸ Σχολαρχεῖο παλιὰ ἦταν... (σὰν Πανεπιστήμιο). Ἐδῶ βλέπεις καὶ στὸ Δημοτικὸ πόσα μάθαιναν τότε τὰ παιδιά, πόσο μᾶλλον στὸ Σχολαρχεῖο!

Σήμερα τὰ φορτώνουν ἔνα σωρὸ καὶ τὰ μπερδεύουν. Τὰ μπουχτίζουν στὰ γράμματα χωρὶς πνευματικὸ ἀντιστάθμισμα. Στὰ σχολεῖα τὰ παιδιά πρέπει πρῶτα νὰ μαθαίνουν τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ. Μικρὰ παιδιά νὰ πᾶνε νὰ μάθουν ἀγγλικά, γαλλικά, γερμανικά -ἐνῶ Ἀρχαῖα νὰ μὴ μάθουν - μουσική, τὸ ἔνα, τὸ ἄλλο... Τί νὰ πρωτομάθουν; Ὁλο γράμματα καὶ ἀριθμοὺς καὶ ἐκεῖνα ποὺ εἴναι νὰ μάθουν, γιὰ

τὴν Πατρίδα τους κ.λπ., δὲν τὰ μαθαίνουν. Οὕτε πατριωτικὰ τραγούδια οὔτε τίποτε.

Πιάσε ἔνα ἀπὸ τὰ σημερινὰ παιδιὰ τώρα καὶ ρώτησε τό: «Σὲ ποιό νομὸ εἶναι τὸ χωριό σου; Πόσο πληθυσμὸ ἔχει;». Δὲν ξέρει νὰ σοῦ πῆ. Σοῦ λέει: «Θὰ πάω στὸ Πρακτορεῖο, θὰ πάρω τὸ λεωφορεῖο καὶ θὰ μὲ πάη στὸ χωριό. Ἀφοῦ ξέρει ὁ εἰσπράκτορας, θὰ τοῦ πῶ ὅτι θέλω νὰ πάω στὸ τάδε χωριό, θὰ πληρώσω καὶ θὰ μὲ πάη». Ἐμεῖς στὸ Δημοτικὸ ξέραμε ὅλον τὸν κόσμο ἀπ’ ἔξω. Γιατί ἔπρεπε νὰ ξέρης ἀπ’ ἔξω τὶς πόλεις ὅλων τῶν κρατῶν ἀπὸ πεντακόσιες χιλιάδες κατοίκους καὶ ἄνω. Μετὰ ἔπρεπε νὰ ξέρης τὰ μεγαλύτερα ποτάμια στὸ φάρδος καὶ στὸ μάκρος καὶ τὰ ἀμέσως μικρότερα, τὰ μεγαλύτερα βουνὰ κ.λπ. -πόσο μᾶλλον τῆς Ἑλλάδος! Τὸ ἔχω δεῖ καὶ σὲ μεγάλους ὅχι μόνο σὲ μικρὰ παιδιά· φοιτητὴς νὰ μὴν ξέρη πόσους κατοίκους ἔχει ἡ πόλη στὴν ὁποίᾳ σπουδάζει! Ρώτησα ἔναν ποιό εἶναι τὸ μεγαλύτερο βουνὸ τῆς Ἑλλάδος, καὶ δὲν ἤξερε. Ποιό εἶναι τὸ μεγαλύτερο ποτάμι, τίποτε. Τὸ πιὸ μικρό, οὔτε αὐτό. Φοιτητὴς καὶ νὰ μὴν ξέρη τίποτε γιὰ τὴν Πατρίδα του! Θάρροι μετὰ οἱ ... «φίλοι»μας, οἱ γείτονες, καὶ θὰ τοῦ ποῦν: «Αὔτὴ δὲν εἶναι πατρίδα σου· εἶναι πατρίδα δική μας», καὶ θὰ τοὺς ἀπαντήσῃ: «Καλὰ λέτε, ἔτσι εἶναι! Καταλάβατε; Ἐκεῖ πᾶμε! Ἄν ρωτήσης ὅμως τὰ σημερινὰ παιδιὰ γιὰ τὸ ποδόσφαιρο ἥ γιὰ τὴν τηλεόραση, τὰ ξέρουν ὅλα καὶ ὅλους ἀπ’ ἔξω.

Καὶ βλέπεις, ἥρθαν παιδιὰ ἀπὸ τὴν Ἀλβανία καὶ ἤξεραν γράμματα. «Ποῦ τὰ μάθατε τὰ γράμματα;», ρωτᾶς τοὺς Βορειοηπειρῶτες. «Στὶς φυλακές», σοῦ λένε. Ἐκεῖνα τὶς φυλακὲς τὶς ἔκαναν σχολεῖα. Τὰ δικά μας τὰ παιδιὰ τὰ σχολεῖα τὰ ἔκαναν φυλακές· κλείστηκαν μόνα τους μέσα μὲ τὶς καταλήψεις... Τὰ παιδιὰ σήμερα, ἵδιως στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, εἶναι ζαλισμένα· πιὸ πολὺ στὸ Γυμνάσιο καὶ στὸ Λύκειο. Στὸ πανεπιστήμιο εἶναι πιὸ ὕριμα. Ἐκεῖ ἄλλωστε, ὅποτε θέλουν πηγαίνουν.

Πηγή: agiaconi.gr